

Arrest

nr. 282 273 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 april 2021 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type C en werd blijkens de aankomstverklaring (bijlage 3) toegelaten tot verblijf tot 28 juli 2021.

1.2. Verzoeker legde op 19 mei 2021 een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn Belgische partner.

1.3. Verzoeker diende op 26 mei 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.4. Op 2 augustus 2021 wordt de wettelijke samenwoning eenzijdig beëindigd.

1.5. Op 24 november 2021 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 25 april 2022 (RvV 25 april 2022, nr. 271 813).

1.6. Verzoeker werd op 28 augustus 2022 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 29 augustus 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de PZ ANTWERPEN op 28 augustus 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A.(...)

Voornaam: M.(...) F.(...) S.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 29 augustus 2022

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij zich op 8 september 2022 dient aan te bieden bij de familierechtbank van Kortrijk in het kader van voogdijrecht. Dit element geeft betrokkene echter geen recht op verblijf. Hij kan zich op de zitting laten vertegenwoordigen door een advocaat. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene een minderjarig kind in België zou hebben. Er is in het verzoekschrift dd. 20 december 2021 wel sprake van een gemeenschappelijk kind met zijn gewezen wettelijk samenwonende partner, maar die zou betrokkene niet de toestemming hebben gegeven om dit kind te erkennen, waarover een procedure zou lopen. Het vaderschap van verzoeker werd voorzover blijkt uit het administratief dossier niet juridisch vastgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn wettelijk samenwonende partner. Deze aanvraag werd geweigerd op 24 november 2021 omdat de referentiepersoon een verklaring van einde van de wettelijke samenwoning had opgemaakt. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 25 april 2022. Er is dus geen sprake van een gezinsleven in België.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de verwerping van zijn beroep tegen de weigering van de aanvraag gezinshereniging op 25 april 2022. Betrokkene verblijft al maandenlang illegaal op het grondgebied.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

J.(...) V.(...), attaché

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Brussel, 29.08.2022

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3, 6 en 8 van het EVRM en het IVRK geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Egypte.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker die in dit dossier nochtans bijzonder is. Het is omwille van de procedure tot vaststelling vaderschap dat hij deze periode overschreden heeft. Hij wenst aan te tonen dat hij wel degelijk de vader is van het kind en zijn vaderrol wenst op zich wenst te nemen. Dit wordt echter geweigerd door zijn voormalige partner.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder de werkelijke situatie van verzoeker hierin op te nemen. De voormalige partner van verzoeker heeft duidelijk aangegeven niet te willen meewerken aan de erkenning door verzoeker en werkt hem zelfs op verschillende manieren tegen.

Zij wenste nl. destijds zwanger te worden van verzoeker. Zij heeft dit meermaals meegedeeld per sms aan verzoeker. Nu de relatie beëindigd is, werkt ze niet mee en stelt ze alles in het werk om verzoeker zijn rechten als vader te ontnemen. Het is in het belang van het kind dat dit door beide ouders wordt opgevoed en groot gebracht. Verzoeker wenst gewoon deel uit te maken van haar leefwereld.

De redenen van verzoeker worden naast verwerende partij neergelegd. Er wordt slechts gesteld dat hij niet de juridische vader is van het kind. Het is net omdat verzoeker zijn rechten werd ontnomen, dat hij een procedure heeft ingeleid.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoeker om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van het kind is dat verzoeker terugkeert naar Egypte is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de belangen van het kind wel degelijk hadden moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

III. 2. Schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van de veiligheidssituatie in Egypte.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Egypte.

De conflicten hebben een enorm grote impact gehad op het welzijn van de burgers en de sociale en economische omstandigheden.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien hij moet terugkeren, zal verzoeker blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 EVRM. Hij kan niet terugkeren naar Egypte! Hij verblijft ondertussen reeds meerdere jaren o.b.v. een geldig visum in Europa.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om bijvoorbeeld accommodatie te vinden.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Dat een terugkeer naar Egypte onmogelijk is voor verzoeker gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM.

III.3. Schending van artikel 6 EVRM

In casu is er sprake van een schending van art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Zijn voormalige partner werkt niet mee aan enige procedure van verzoeker om zijn kind te erkennen.

Hierdoor was hij genoodzaakt om een procedure op te starten. Hij wil deze dan ook persoonlijk kunnen opvolgen zodat er niet louter wordt afgewezen gelet op zijn afwezigheid.

De rechters van de familierechtbank wensen zelf ook een klein onderzoek te voeren ter zitting naar de intenties van partijen om zo de waarheid te achterhalen.

Het is van uiterst belang om op deze zitting aanwezig te zijn in persoon. De Voorzitter van de Familierechtbank te Antwerpen hecht zeer veel belang aan de persoonlijke aanwezigheid van de partijen teneinde hen degelijk te kunnen bevragen over hun intenties. Het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker terugleiden naar Egypte een ernstige schending uitmaakt van artikel 6 van het EVRM.

III.4. Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoeker bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende; "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte.

De belangen van verzoeker wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen. 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

De belangen van het kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Het is in het belang van het kind dat verzoeker niet dient terug te keren naar Egypte aangezien dit een onevenredige schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en van het recht om de vader te kennen, zijnde verzoeker.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

" Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it. " (Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid. 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. " (Eigen markering)

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.³ Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Deze directe werking wordt door verwerende partij steeds tegengesproken, doch dat instanties dienen rekening te houden met de belangen van het kind werd tevens vastgelegd in de grondwet waardoor onrechtstreeks werking verleend werd aan het IVRK."

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het IVRK, aangezien hij niet preciseert welke bepaling uit dit verdrag hij precies geschonden acht.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 mei 2021 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met zijn Belgische partner en op 26 mei 2021 een aanvraag indiende om zijn verblijfsrecht op basis van gezinshereniging erkend te zien. Minder dan drie maanden later, op 2 augustus 2021, werd de wettelijke samenwoning reeds eenzijdig beëindigd, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris de gezinsherenigingsaanvraag afwees. Het beroep tegen deze beslissing werd wegens gebrek aan belang verworpen. Verzoeker werd op 28 augustus 2022 te Antwerpen geïnterpelleerd en er werd vastgesteld dat *“(d)e betrokkene niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*.

2.8. Verzoeker betwist thans nergens de pertinente vaststelling dat hij niet over de vereiste verblijfsdocumenten beschikt, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel in toepassing van voormelde wetsbepaling verplicht was een bevel af te geven. Verzoeker gaat in zijn middel uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing door te opperen dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben gekregen omdat *“hij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden”*. De bestreden beslissing bevat echter nergens een overweging betreffende het overschrijden van de ‘toegelaten dagen’.

2.9. Vervolgens beweert verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig en onredelijk te werk zou zijn gegaan omdat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie omdat zijn voormalige partner niet wil meewerken aan de procedure tot vaststelling van het vaderschap. In zoverre verzoeker aanvoert dat het hoorrecht werd geschonden, mist zijn middel feitelijke grondslag aangezien hij wel degelijk werd gehoord door de politie van Antwerpen ter gelegenheid van zijn interpellatie op 28 augustus 2022.

2.10. *In fine* van zijn middel acht verzoeker artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.11. In weerwil van verzoekers beweringen werd wel degelijk rekening gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat hij zich op 8 september 2022 dient aan te bieden bij de familierechtbank van Kortrijk in het kader van voogdijrecht. Dit element geeft betrokkene echter geen recht op verblijf. Hij kan zich op de zitting laten vertegenwoordigen door een advocaat. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene een minderjarig kind in België zou hebben. Er is in het verzoekschrift dd. 20 december 2021 wel sprake van een gemeenschappelijk kind met zijn gewezen wettelijk samenwonende partner, maar die zou betrokkene niet de toestemming hebben gegeven om dit kind te erkennen, waarover een procedure zou lopen. Het vaderschap van verzoeker werd voorzover blijkt uit het administratief dossier niet juridisch vastgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn wettelijk samenwonende partner. Deze aanvraag werd geweigerd op 24 november 2021 omdat de referentiepersoon een verklaring van einde van de wettelijke samenwoning had opgemaakt. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 25 april 2022. Er is dus geen sprake van een gezinsleven in België.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2.12. Wat het ‘hoger belang’ van het kind betreft, stelt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vast dat verzoeker niet de juridische vader is van het kind waarvan hij beweert de biologische vader te zijn. Daarnaast toont verzoeker niet aan dat hij *de facto* samenwoont met het kind of enige affectieve of financiële band heeft met dit kind. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat de verwijderingsmaatregel waarvan hij het voorwerp is een impact heeft op het hoger belang van dit minderjarige kind.

Verzoeker legde ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie verklaringen af over een procedure bij de familierechtbank te Kortrijk, maar deze verklaringen worden niet met stukken ondersteund. Ter terechtzitting deelt de aanwezige raadvrouw van verzoeker mee dat de zitting van de familierechtbank werd uitgesteld tot 15 december 2022. De raadvrouw stelt eveneens dat verzoeker geblokkeerd wordt omdat het parket een verblijfstitel vereist vooraleer een eventuele omgangsregeling met het kind zou kunnen worden uitgewerkt.

2.13. Verzoeker voert in dit verband de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Zijn blote beweringen dat zijn recht op een eerlijk proces in het gedrang zou komen door de bestreden beslissing worden niet gestaafd. Verzoeker meent dat de voorzitter van de familierechtbank van Antwerpen zeer veel belang hecht aan persoonlijke aanwezigheid van de partijen, maar verzoeker toont niet concreet aan dat dit ook in Kortrijk het geval is, laat staan dat zijn persoonlijke verschijning vereist zou zijn in het kader van het geschil betreffende de erkenning van het vaderschap. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zich in het kader van deze procedures niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadvrouw. Desgevallend kan verzoeker via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een aanvraag indienen om een visum te bekomen in het kader van deze procedure. Verzoeker toont niet aan dat de loutere afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zijn recht op een eerlijk proces zou teniet doen.

2.14. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Verzoekers relatie met zijn Belgische partner werd beëindigd en hij maakt niet aannemelijk dat er nog sprake is van enig gezinsleven met zijn partner. Voorts beweert verzoeker vader te zijn van een Belgisch kind, dat in 2021 geboren zou zijn, maar dit vaderschap staat juridisch niet vast. Bovendien is er geen enkel begin van bewijs dat verzoeker een daadwerkelijk gezinsleven zou onderhouden met dit kind. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen enkel concreet begin van bewijs wordt aangeleverd van een beschermenswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is.

2.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In zijn middel beweert verzoeker dat hij onmogelijk naar Egypte kan terugkeren omwille van de veiligheidssituatie aldaar.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat het administratief dossier geen enkele indicatie bevat dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Antwerpen op 28 augustus 2022 bezwaren zou hebben geuit in het kader van een eventuele terugkeer omwille van de veiligheidssituatie in Egypte. Verzoeker blijft ook thans in gebreke enig concreet begin van bewijs aan te leveren om zijn beweringen te staven, bijvoorbeeld onder de vorm van actuele landeninformatie over Egypte, dat zou toelaten te besluiten dat de situatie aldaar inderdaad een terugkeer in de weg zou staan. Verzoeker staaft evenmin zijn bewering dat hij ondertussen al meerdere jaren op basis van een geldig visum in Europa zou verblijven, waardoor een terugkeer verder zou worden bemoeilijkt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoeker vrijstaat desgevallend een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien daartoe behoefte zou bestaan op grond van de vigerende onveiligheid in zijn land van herkomst.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, noch van artikel 24 van het Handvest en/of artikel 3 van het IVRK en/of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich te buiten zou zijn gegaan aan een onzorgvuldige feitenvinding, zich niet zou hebben gebaseerd op de juiste rechtsgrond of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN